

den gode Mand Skriftefaderen og kunde neppe oppebie Nattens Komme.

Allerede tidlig om Aftenen vandrede han ved Flodens Bredder, i hvil folkestralte Glade nu snart Taarnene og Kuplerne af hans Domkirke skulde speile sig. Snart drømte han om sin nær forestaaende Lykke, snart øengstedes han over Udfaldet af sit Forehavende. For han ahnede det slog Midnattens Time, og — Satan stod for ham, men ikke som Olding i en fort Kutte, men i hele sin djævelske Herlighed, holdende i sin glødende venstre Haand Planen til Domkirken, og i den høire Contracten, hvor ved Mesterens Sjal skulde høre ham til.

Hvor forsrækkedes den gode Mester! Bævende, med Haanden paa Panden, vovede han ikke at træde nærmere, endmindre at gibe den ham rakte Tegning. Forst da Satan opmunstrede ham til at være uden Frygt, modtage Planen og underkriive Contracten, tog han Mod til sig. Nu eller aldrig! tenkte han, og greb hurtig efter Planen, så den saa paa sit Bryst, men trak i dens Sted sin Relique frem og holdt den hen imod sin Saligheds Fjende. Denne skar Tænder af Forbitrelse, da han saae sig saaledes bedraget. Vandende sogte han igjen at fravende Mesteren Planen; men da han saae, at al Moie var spildt, brolede han i frygtelig Harme: „En Præsts Træds-hed har bedraget mig, men Ingen af Eder Begge skal glæde sig ved Bedraget, thi denne Domkirke skal aldrig blive fuldfort, og Dit Navn skal blive ubekændt!“ Derpaa indhyllede han sig i sin Flammekaae og forsvandt under den skrækkeligste Torden.

Bel trykkede Mesteren Planen fast til sit Bryst, men hans Glæde over samme var ved Satans Forbandelser blevet mægtig nedstemt, thi — hans Bygning ufuldendt, hans Navn glemt? — Bittet havde taft sit Værd for ham!

Verket blev paabegyndt med megen Iver, men snart forstyrredes det ved Feiderne imellem Erkebispen og Kølnerne. Bygmesteren døde, og Ingen kjender hans Navn.

Oste blev der igjen taget sat paa Bygningen og arbeidet derpaa med uhyre Bekostninger, men omtrent ved Reformationens Tider standfedes den ganske og er til den Dag i Dag ikke blevet fuldført.

For nogle Aar siden har man igjen i en Frugthave fundet hint Pergament med Tegningen til Domkirken, om Satan lod sig fralokke af Bygmesteren, og nu kunde svel hint Mesterstykke af gammelthyd Bygningskunst blive fuldført efter den oprindelige Plan, naar ikke — Satans Forbandelse forhindrede det.

(Af „Preussens Volksagen“ s. Widar Ziehnert. Leipzig. 1839.)

Nyheds-Révue.

Medens man i München imodeser Thorvaldsens Komme for at overvære Opstillingen af den der i Føraaret stobte eqvestriske Statue af Churfyrst Maximilian og i Nom har seet hans talige Samling Gibbsstobninger af de fortrinligste Antiker forlade hans Atelier for over Livorno at blive bragte ombord paa den danske

Corvette, der skal hente dem til det Thorvaldsenske Museum — har den endnu saa livsfrodlige Kunstnergubbe hengivet sig til Nydelsen af vort Sjællands yndige Natur i en Sommer, hvis ualmindelige Skønhed har vel endog mere end forsonet ham med Savnet af Stal-liens milde Himmel. Han har, som bekjendt, i den største Tid af Sommeren opholdt sig hos Baron Stampe paa Nysoe og deraf foretaget flere Ereursioner, saaledes til Altona, hvor han især glædede sig ved at see den herlige Opstilling af de Skulpturer, Etatsraad Donner eier fra hans Kunsterhaand; til Helsingør og Helsingborg, hvor Indvaernerne af de ivnde Nabonationers ved Sundet adskilte og dog saa nærliggende Grænsefesteder have kappedes om paa en værdig Maade at bringe ham deres Hylding. Han har besøgt det grandiose Kullen, der med sine Granitmasser danner den sydligste Pynt af Skandinaviens store Bjerghæde, og han har nylig gjæstet vort yndige Moen med sine hvide Klintefrånter. Blandt de Arbeider, der i den sidste Tid ere fremgaaede af hans under alle Afspredelser bestandig over nye Kunstsabelser rastløst rugende Land nævnes en paa Nysoe modelleret Statue, forestillende Kunstneren selv, støttende sig paa Haabets barnlige Genius. „Jeg har valgt Haabet“ — saa fortæller Kunstneren at have ytret sig — „og ikke, som Mange maaesse vilde have fundet mere passende, Erindringen — fordi jeg endnu fast støtter mig til det Haab, at fuldende Verker i min Kunst, som skulle overgaae alle dem, jeg hidtil har leveret.“ — Om det stedfundne Mode af Skandinaviske Læger og Naturforskere i Göteborg have vore Dagblade allerede leveret udsprægte Beretninger. En mærklig Omstændighed derved var uden tvivl den forholdsmaessig ringe Repræsentation af Naturvidenskabernes Dyrkere i Stockholm og Upsala, og som, efter hvad vi have hert, for en ikke ringe Deel skal hidrore fra, at den beromte Berzelius, der tidligere har ytret sig med megen Interesse for Ideen, aldeles unddrog sig fra at deltagte. Læge-videnstaben var, som man vil have bemerket, talrigst repræsenteret. Det skal dersor ogsaa være saameget mindre stemmende med vores Lægers Ønske, at Valget paa begge Ordførerne ved Modet i København næste Aar skalde paa Naturkyndige (Orsted og Schouw). Om nogle under Discussionerne indlobne politiske Ytringer af den som Nigsdagsmand og Liberal beskjedne Prof. Ceder-schjöld og hans „Tilrettelæggning“ dersor af „Danmarks mest udmarkede Videnskabsmand“ tor man vel vente den fornødne noiere Oplysning. — Ole Bull gav den 11te ds. i Salzburg en Concert til Bedste for Mozarts Monument. Ifolge en Beretning i Augsb. Allg. Zeit. var det Indtryk, han her frembragte, „uden Eremmel“ — saa uimodstaetlig henvies han Alle med sig. Som en af Mozarts underligste, ydmigste Beundrere opfylde han med Glæde Anmodningen om at indtræde i Comiteen for hint Mindesmærke og lovede Sagen sin varige, virksomste Medvirkning. Han er deraf reist til Baden-Baden og Frankfurt. Ned. af Allg. Zeit. glæder sig ved Haabet om, at han i Esteraaret vil komme til Augsburg. „Den, der kommer i personlig Berøring med Ole Bull,“ tilfojer han, „og erindrer sig de afstrekende Beretninger, som engang udbredtes fra Berlin angaaende hans Kunsterstolthed, vil føle sig dobbelt overrasket ved den simple, elskværdige skandinaviske Natur, som Norden sendte, for at hjæmpe med Paganini om Prisen, ligesom Island, dette ultima Thule, udfsendte sin Thorvaldsen for at frarive Sydens mest kunstbegavede Son Seirens Palme. Normannernes Tider vende tilbage: efter tusind Aars Forløb ses vi dem atter optræde som Seierherrer ved Seinen og ved Tiberen.“

Før dette Blad, hvorfæ et Nr. udgaer om Ugen, hver Søndag Morgen, tegner man sig paa Hjørnet af Abel- og Gothersgade Nr. 8 i Stuen, eller hos Udg. Bimmelstafet Nr. 138, 2den Sal; Abonnement-Prisen er 72 Sk. quartaliter.

København 28/7 1839
Musæum amæblevior Driftsbygning

Trykt i det Poyppæ Officin ved J. G. Salomon.